

[Povlsen.]

at være en Skuespilscene, er der ingen anden Udvej end at gaa til Dobbeltscenen, og her maa jeg tilstaa, at det Lovforslag om en Dobbeltscene, som foreligger her, er efter min Mening det mest tiltalende, der har foreligget hidtil. Om det vil svare til de Ønsker, man har angaaende den økonomiske Stilling, vil Tiden vise. Den højtærede Undervisningsminister var meget forsigtig med sine Udtalelser i saa Henseende, idet han rigtigt fremhævede, at der med Hensyn til Indtægterne er mange ubekendte Faktorer, som kan komme til at spille en meget betydelig Rolle. Men man maa vel sige, at de to foreliggende Lovforslag betegner i Virkeligheden den sidste Mulighed for at bevare det kongelige Teater med de tre Kunstarter som en statsunderstøttet Scene, og det kan heller ikke nægtes, at der er noget vist tiltalende i det Samarbejde, som foreslaas her mellem Statsradiofonien og det kongelige Teater. De trænger i Virkeligheden hver især til hinanden. Det er ogsaa rigtigt, som den højtærede Undervisningsminister udtalte, da han forelagde sit Lovforslag, at ad den Vej kan det kongelige Teater ganske anderledes komme i Forhold til hele det danske Folk, blive hele det danske Folks Teater, end det har kunnet før, og dette vil utvivlsomt være en god Grundelse for at yde Statstilskud til Teatrets Drift. Den højtærede Minister mente, at ved Gennemførelse af de foreliggende Lovforslag vilde man naa til at forbedre det kongelige Teaters Status med omkring en halv Million Kroner. Den højtærede Minister var dog meget forbeholden i sine Udtalelser i saa Henseende, og sikkert med Rette. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard synes at være mere optimistisk, men ogsaa efter det ærede Medlems Mening vilde der dog blive et Underskud tilbage for Staten at dække ved det kongelige Teaters Drift paa omkring $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Jeg mener imidlertid, at det vil gaa højere op. Underskuddet vil sikkert komme til at ligge omkring ved 1 Mill. Kr., og det er efter vor Mening et for stort Underskud. Derfor mener vi ikke, at dette kan være den endelige Ordning af det kongelige Teaters Forhold. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard udtalte ogsaa, at det i Virkeligheden kun var et Forsøg, man her gjorde. Men hvor længe skal man gøre et saadant Forsøg, som dog i allerheldigste Tilfælde efter det ærede Medlems Mening vil bringe et meget utilfredsstillende Resultat, nemlig et Underskud paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som Staten maa betale? Vilde det dog ikke være rime-

ligere, at man nu kom til en endelig Ordning? Det mener vi fra vor Side, og vi mener altsaa, at man i det kommende Udvalg bør arbejde hen imod dette.

Man maa tage under alvorlig Overvejelse, om Staten skal blive ved at støtte andet end en Skuespilscene, og hvis man ønsker at opretholde Operaen og Balletten, om da ikke Stor-København, de tre Kommuner: København, Frederiksberg og Gentofte, bør træde støttende til. Jeg vilde i høj Grad beklage, om man skulde opgive Operaen som knyttet til det kongelige Teater, idet ogsaa jeg mener, at mangfoldige Mennesker i vort Land gennem Operaen faar Del i betydelige Kulturværdier. Men jeg mener rigtignok, at de tre Kommuner, jeg nævnte, i ganske særlig Grad er interesserede i Opretholdelsen af Operaen, og at man derfor med ikke ringe Ret kan stille Krav om, at de træder støttende til. Det radikale Venstre kunde ønske, at man indenfor Udvalget arbejdede hen imod en Ordning, hvorved der ydedes Tilskud til det kongelige Teater saavel fra Staten som fra Kommunen, et fast begrænset Tilskud, som ikke kunde overskrides, naturligvis mod, at der saa til Gengæld ydedes bestemte kunstneriske og økonomiske Garantier fra Teatrets Side, idet vi da tror, at Teatret under privat Ledelse og med privatøkonomisk Risiko vilde kunne drives adskilligt billigere, end det nu kan drives, naar det er Staten, der dækker ethvert Underskud. Selv den alldygtigste økonomiske Ledelse vil i Virkeligheden savne den tilstrækkelige Myndighed til at gaa imod urimelige Udgiftskrav, naar man kan sige: Ja, men det er jo dog Staten, der betaler. Helt anderledes vil det blive, hvis det er privat Kapital, private Interesser, der staar paa Spil. Saaledes er det nu en Gang, og jeg tror, at man bør indrette sig derefter.

Dette er de Ønsker, vi indenfor det radikale Venstre nærer med Hensyn til Behandlingen af disse to Lovforslag i Udvalget. Maa jeg blot føje til, at naar den højtærede Undervisningsminister udtaler, at ved et Samarbejde mellem det kongelige Teater og Radiofonien vilde Teatret blive hele Folkets Eje, saa er det rigtigt nok, men vel at mærke kun paa det Vilkaar, at man sørger for en videre Udvikling af Radiofonien, saaledes at selv den jævreste Mand kan faa Del i de Goder, der bringer, det vil sige, at man hurtigst muligt maa sørge for den saakaldte Krystaldekning af hele Landet — her er det altsaa navnlig Jylland, det drejer sig om — fordi jævne Folk nu ikke har Raad til at anskaffe de dyre Lampe-